

Arrest

nr. 287 801 van 20 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. WALPOT *loco* advocaat B. LOOS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België binnen op 5 oktober 2020 en verzoekt op 20 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 13 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 16 juni 2022 aangetekend wordt verstuurd naar verzoeker, en die luidt als volgt.

“(…)

A. Feitenrelaas

Jij, I.S., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op 30 juni 2006 in het dorp Shalwatay in het district Tagab in de Afghaanse provincie Kapisa. Daar groeide je op bij je ouders, samen met je twee oudere broers, je jongere broer en je jongere zus. Je ging in de buurt naar school, alsook ging je naar de madrassa, en af en toe hielp je je familieleden bij de granaatappelteelt.

Toen je ongeveer twaalf jaar oud was, sloten je vader en je oudste broer E. zich aan bij de Afghaanse lokale politie (ALP), oftewel ook de arbaki's genoemd. Hierdoor werden zij elders in de regio gestationeerd en kwamen ze slechts sporadisch samen op bezoek naar huis. Na een tijd kwam de taliban te weten dat je familieleden actief waren bij de politie. Ongeveer zes of zeven maanden nadat ze voor het eerst in dienst waren getreden, kwamen je vader en broer op verlof naar huis. Die nacht kwamen er verschillende talibanstrijders naar jullie huis. Ze schoten enkele keren in de lucht, sloegen je vader en je oudste broer en meldden dat ze informatie over hun werkactiviteiten hadden ontvangen. Daaropvolgend werden je vader en E., alsook je oudere broer A. door de taliban meegenomen. Er werd nadien nooit meer iets van hen vernomen. De volgende dag kwam de taliban terug om het huis over te nemen. Jij, je moeder, je jongere broer en zus verlieten het huis en gingen bij jouw maternale oom wonen in Jogian dorp, ongeveer vijftien minuten verderop. Ongeveer anderhalve maand later werd jouw huis in Shalwatay door de overheidstroepen gebombardeerd, met veel gesneuvelde talibanstrijders tot gevolg. Vervolgens werd jouw maternale oom benaderd door een boodschapper van de taliban, dit gebeurde nadat jij en je gezinsleden ongeveer reeds zes, zeven of acht maanden bij je oom woonden. De taliban verdacht jou ervan tegen hen te hebben gespioneerd en gaf jou de schuld van het bombardement dat zich enkele maanden eerder had voorgedaan. Jouw oom vertelde je dat de taliban naar jou op zoek was en dat je je bij hen diende te presenteren. Er werd besloten dat jij Afghanistan moest verlaten.

Drie of vier dagen later verliet je Afghanistan en reisde je via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Italië en Frankrijk naar België. Je was ongeveer twee jaar onderweg. Vervolgens deed je op 20 oktober 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je te zullen worden ontvoerd en/of te zullen worden gedood door de taliban.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je de volgende documenten neer: je taskara, verscheidene documenten inzake het bombardement op je huis met name een handgeschreven petitie, een document vanwege de districtsautoriteiten van Tagab en documenten betreffende de opvolging vanwege de Afghanistan National Disaster Management Authority, een video met beelden van materiële schade die werd overgemaakt via WeTransfer d.d. 22 oktober 2021, een video met beelden van materiële schade en getuigenissen die via mail werd overgemaakt d.d. 30 maart 2022, een schriftelijke toelichting bij het voorgenoemde filmpje en de enveloppe waarin de documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest te zullen worden ontvoerd en/of vermoord door de taliban, nadat leden van deze groepering reeds jouw vader en twee broers zouden hebben meegenomen, vervolgens jouw huis in Shalwatay zouden hebben ingenomen – waarop de overheid hen zou hebben gebombardeerd – en nadien ook jou in het vizier zouden hebben genomen (CGVS, p. 36). Er dient echter te worden vastgesteld dat jouw verklaringen worden gekenmerkt door verscheidene merkwaardigheden en enkele tegenstrijdigheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan het door jou aangebrachte asielrelaas en de vrees die je hieruit puurt.

Om te beginnen weet je geheel niet aannemelijk te maken dat de taliban jou ooit in het vizier zou hebben gehad en het in de toekomst op jou gemunt zou kunnen hebben. Het mag immers ten zeerste verwonderen dat indien de taliban jou werkelijk zou hebben willen treffen, men slechts via een boodschapper jouw maternale oom zou hebben benaderd (CGVS, p. 22, p. 34). Het lijkt weinig aannemelijk dat de taliban je op een dergelijke manier zou vragen om je op een welbepaalde plaats te presenteren. Men kan zich immers de vraag stellen waarom een groepering als de taliban jullie reeds op voorhand zou laten weten dat je een doelwit zou zijn en je aldus de kans zou bieden om te ontkomen. Bovendien zou jij nooit rechtstreeks door de taliban benaderd zijn geweest (CGVS, p. 35). Dit kadert allerm minst in een logisch geheel. Per slot van rekening dringt de vaststelling zich op dat indien de taliban jou werkelijk in het oog zou hebben gehad en jou werkelijk zou hebben willen ontvoeren of inschakelen of doden, de groepering hiertoe in wezen reeds alle kansen zou hebben gehad. Na het bombardement, waarbij zogenaamd zeer veel talibanstrijders om het leven zouden zijn gekomen, verbleef je immers nog min of meer een halfjaar bij je maternale oom (CGVS, p. 22). Op ongeveer vijftien minuten wandelen van je voormalige huis, leefde je bovendien allerm minst discreet (CGVS, p. 15). Jij bleef nog tot de geplande vakantie naar school gaan en je hielp met de pluk van de granaatappels (CGVS, p. 11, p. 20). Je zou bovendien enkele dagen na het bombardement samen met je moeder naar de overblijfselen van je huis in Shalwatay zijn teruggekeerd (CGVS, p. 34), hetgeen op zijn minst merkwaardig is te noemen indien de taliban voordien het huis had overgenomen. Bovendien strookt deze uitspraak niet volledig met jouw eerdere verklaringen, zijnde dat je na je verhuis naar de maternale oom nooit meer naar jouw dorp zou zijn teruggekeerd (CGVS, p. 33), hetgeen evenzeer de wenkbrauwen doet fronsen. Dat de taliban jou gedurende verscheidene maanden volstrekt ongemoeid zou hebben gelaten, bij de maternale oom zou je immers geen enkel probleem hebben gekend (CGVS, p. 22), maar dan vervolgens na geruime tijd slechts een boodschapper zou hebben gestuurd naar een familielid van iemand waarvan ze zouden hebben vermoed dat die tegen hen zou hebben gespioneerd, kan moeilijk overtuigen. Jouw uitleg, namelijk dat de taliban niet eerder op de hoogte zou zijn geweest van jouw vermeende spionageactiviteiten, zij het bovendien nog eens foutief, maakt de door jouw geschetste gang van zaken niet meer aannemelijk. Jouw beweringen, zijnde dat de taliban het op jou gemunt zou hebben, kunnen niet als geloofwaardig worden bestempeld.

Daarbij dient te worden aangehaald dat jouw familieleden, je moeder, grootvader en jongere broer, tot op het moment van het persoonlijk onderhoud nog steeds woonden in hetzelfde huis bij je maternale oom (CGVS, p. 15-17). Ze wonen in wezen vlakbij de plaats waar alle problemen zich zouden hebben voorgedaan en je oom heeft stevast in datzelfde dorp gewoond (CGVS, p. 16). Bovendien is je oom in de regio steeds actief gebleven als taxichauffeur, hetgeen niet bepaald een onopvallend beroep is te noemen. Indien de taliban dus werkelijk jou als spion zou hebben beschouwd en werkelijk je familieleden en dus jou zouden willen treffen, oogt het enigszins opmerkelijk dat je familieleden nog steeds op dezelfde plaats zonder enige problemen wonen en werken. Ook in deze dringt de vaststelling zich op dat de taliban in wezen reeds alle kansen zou hebben gehad om jouw familie te viseren, zeker nu de taliban de gehele macht in het land heeft overgenomen. Toen je je familie laatst zou hebben gehoord, waren je familieleden echter volstrekt in orde (CGVS, p. 16, p. 17). Je familie zou geen problemen meer hebben gehad na jouw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 35). Dat je familie na jouw vertrek uit Afghanistan in wezen nooit meer onder de aandacht van de taliban zou zijn gekomen, doet eveneens afbreuk aan de door jou vooropgestelde vrees.

Voorts dient te worden opgemerkt dat jouw verklaringen wat betreft het tijdsverloop van de door jou geschetste opeenvolgende gebeurtenissen en de door jou neergelegde documenten, niet geheel coherent zijn te noemen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geef je te kennen dat je ongeveer twee jaar onderweg zou zijn geweest naar België en in de herfst van het jaar 1397 Afghanistan zou hebben

verlaten (CGVS, p. 20-21), hetgeen maakt dat je ongeveer in het najaar van 2018 je land van herkomst verliet. De door jou voorgewende problemen zouden ongeveer zes, zeven of acht maanden voor jouw vertrek uit Afghanistan hun aanvang hebben gevonden (CGVS, p. 22). Volgens jouw eigen verklaringen zou de luchtaanval op jouw huis in Shalwatay, die je ongeveer een maand tot anderhalve maand na de vermeende ontvoering van je vader en broers kadert, aldus hebben plaatsgevonden in de lente van 2018. Er dient echter te worden vastgesteld dat de door jou neergelegde documenten aangaande dit bombardement, waarvan je met jouw scholing en capaciteiten nochtans in staat bent om ze te lezen (CGVS, p. 12), het desbetreffende incident situeren in oktober 2017 (zie documenten 2a) tot en met 2h) en bijhorende vertalingen in de groene farde van het administratief dossier). Er kan tevens worden opgemerkt dat je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde vanuit je eigen huis uit Afghanistan vertrokken te zijn (CGVS, p. 8), terwijl later naar voren komt dat je eerst nog maandenlang bij je maternale oom zou hebben verbleven (CGVS, p. 15). Je slaagt er derhalve niet in om een coherent en logisch relaas naar voren te brengen, waardoor er verdere vraagtekens dienen te worden geplaatst bij het asielrelaas dat je naar voren wenst te brengen. De geloofwaardigheid van de door jou aangebrachte problemen komt verder onder druk te staan.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat het CGVS in wezen niet noodzakelijk betwist dat jouw huis in Shalwatay in het verleden ernstig beschadigd is geraakt bij een luchtaanval uitgevoerd door de toenmalige overheid. Er komen evenwel verscheidene aspecten naar voren die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen zoals jij ze beschrijft en de gehele context die je aan dit bombardement vasthangt, zoals hierboven reeds uiteengezet. In wezen dient te worden vastgesteld dat alle elementen wijzen in de richting van een bezwaarlijk gevolg van het binnenlands conflict dat in die periode in jouw regio woedde. Het is ook deze oorzaak die wordt benadrukt in de door jou neergelegde documentatie wat betreft dit incident (zie documenten 2a) tot en met 2h) en bijhorende vertalingen in de groene farde van het administratief dossier). Het gegeven dat in de door jou voorgelegde documenten met geen woord wordt gerept over de problemen die jij aanhaalt en verbindt aan dit bombardement, maar dat er enkel wordt gesproken over een voorval kaderend binnen het toenmalige conflict, ondermijnt in wezen verder de geloofwaardigheid van het door jou voorgewende asielrelaas. Indien alle problemen zich werkelijk zouden hebben afgespeeld zoals jij ze voorstelt, dan kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hier enige melding van zou worden gemaakt wanneer de hulp van de voorgaande autoriteiten werd gezocht. Het gegeven dat de eigendom van jouw familie – die inmiddels reeds sinds lange tijd een stabiel onderkomen bij de maternale oom heeft gevonden – vernield raakte door toenmalig willekeurig geweld in het kader van het voormalige conflict is niets minder dan betreurenswaardig te noemen, maar heeft in wezen geen impact op jouw nood aan internationale bescherming. Enige vrees voor vervolging zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie of reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming weet je immers geheel niet aannemelijk te maken. Daarbij dient te worden aangestipt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan na de machtsovername van de taliban veranderd is, met een significante daling van het willekeurig geweld en sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld tot gevolg. Met betrekking tot de beoordeling van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, verwijst het CGVS naar onderstaande motivering (zie infra).

Overigens dient het CGVS enige twijfels te plaatsen bij jouw beweringen omtrent het zogenaamde profiel van je vader en oudste broer, met name dat zij aangesloten zouden zijn geweest bij de ALP. Vooreerst weet je je verklaringen omtrent het zogenaamde werk van je vader en je broer op geen enkele manier te staven met enige betrouwbare documentatie (CGVS, p. 30). Je legt in wezen geen enkel document voor dat het aangebrachte profiel van je vader enigszins zou kunnen onderbouwen. Het oogt daarbij enigszins merkwaardig dat je vader en broer volgens jou nooit enige documentatie, zoals bijvoorbeeld een badge, in hun bezit zouden hebben gehad. Het CGVS kan met andere woorden enkel afgaan op jouw eigen verklaringen, die in wezen eerder beperkt en tamelijk vaag te noemen zijn. Zo doet het merkwaardig aan dat jij nooit enige informatie zou hebben gevraagd aan jouw vader en broer omtrent hun werk en wat hun werk dan net zou inhouden, je zou hen nooit naar ervaringen hebben gevraagd wanneer zij op verlof naar huis zouden zijn gekomen (CGVS, p. 25). Je kan dan ook weinig concreet vertellen over de taken die arbaki's bij de lokale politie zouden hebben moeten uitoefenen (CGVS, p. 26). Verder weet je in wezen niet welke rang je familieleden net zouden hebben bekleed en kan je evenmin vertellen of zij ooit zouden hebben moeten samenwerken met het Afghaanse leger of buitenlandse troepen (CGVS, p. 26, p. 27). Het is verder vreemd te noemen dat werkelijk niemand jullie familie ooit zou hebben gevraagd naar de afwezigheid van je vader en de oudste zoon in het gezin, ook hier dient de Afghaanse context in rekening te worden gebracht (CGVS, p. 29). Dat de mensen in het dorp zich geheel geen vragen zouden stellen bij het plotse ontbreken van een gezinshoofd en oudste zoon, klinkt weinig aannemelijk. Dat jij zou zijn opgedragen om, wanneer er toch naar jouw vader en broer zou worden gevraagd, simpelweg te zeggen

dat je niet wist waar ze zich bevonden, mag eveneens verbazen. Jouw verklaringen omtrent het zogenaamde werk van je vader en broer E. weten niet eenduidig te overtuigen.

Hoewel er niet kan worden verlangd dat iemand van jouw leeftijd alles metterdaad tot in de kleinste details kan weergeven, kan echter wel redelijkerwijs van jou worden verwacht dat je iets meer concrete informatie weet te geven over de concrete werkactiviteiten van je vader en broer, zeker gezien je ook na je aankomst in België meermaals met je familieleden in Afghanistan contact hebt gehad en je je aldus in de mogelijkheid bevond om meer informatie te weten te komen. Je zou echter ook nadat je Afghanistan verliet nooit meer verder bij je familieleden hebben gepolst naar meer informatie (CGVS, p. 25). Het oogt bijzonder eigenaardig dat je ook na je aankomst in België en het opstarten van de asielprocedure nooit verdere vragen zou hebben gesteld omtrent het zogenaamde profiel van je vader en E., gezien de specifieke Afghaanse context des te meer. Dat je dermate weinig concrete informatie omtrent je vaders werkactiviteiten weet te geven en in wezen nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om over deze essentiële elementen meer informatie te bekomen, doet twijfels zaaien omtrent de geloofwaardigheid van deze zogenaamde werkactiviteiten.

Bovendien wordt in de door jou voorgelegde documenten aangaande de vernieling van je woning, nergens melding gemaakt van het werk dat je vader en je broer zouden hebben uitgeoefend (zie documenten 2a) tot en met 2h) en bijhorende vertalingen in de groene farde van het administratief dossier). Er kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat indien je vader en E. werkelijk aangesloten zouden zijn geweest bij de ALP, en dus affiliaties met de voormalige overheden zouden hebben gehad, dit vermeld zou worden wanneer er om hulp wordt gevraagd van desbetreffende overheden. Het oogt verder eigenaardig dat de vermeende ontvoering van jouw vader en twee oudere broers, in wezen de gezinshoofden en dus diegenen verantwoordelijk voor desbetreffende eigendom, tevens op geen enkel moment wordt opgeworpen. Dergelijke lacunes in de documenten omtrent zogenaamd cruciale aspecten doen enigszins de wenkbrauwen fronsen, hetgeen eveneens bijdraagt aan de vraagtekens omtrent de betrokkenheid van je vader en broer bij de arbaki's. Het geheel aan bovenstaande elementen maakt dat je gehele asielrelaas op losse schroeven komt te staan.

Er kan evenwel nog worden toegevoegd dat zelfs indien jouw familieleden gedurende een korte tijd actief zouden zijn geweest bij de lokale politie, hetgeen aldus niet zonder meer kan worden aangenomen, deze loutere werkactiviteiten niet per definitie een nood aan internationale bescherming rechtvaardigen wat jou betreft. Een vrees voor vervolging in jouw hoofde dient immers in concreto te worden aangetoond en hier blijf je in gebreke. Zoals hierboven reeds beargumenteerd, kan je niet aannemelijk maken dat jij ooit door de taliban zou zijn gevisieerd, noch dat dit in de toekomst zou kunnen gebeuren.

Als laatste dient te worden opgemerkt dat gezien je weinig geloofwaardige verklaringen en asielrelaas, in wezen niet kan worden aangenomen dat jij in Afghanistan niet langer over een afdoende netwerk zou beschikken. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om jou de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De door jou neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat je taskara betreft, dient het CGVS op te werpen dat het in deze jouw identiteit en nationaliteit in wezen niet betwist. Met betrekking tot de verscheidene documenten inzake het bombardement op de eigendom van je familie, dient te worden opgemerkt dat het CGVS zoals hierboven vermeld niet noodzakelijk deze schade weerlegt, maar dat de door jou geschetste omstandigheden hieromtrent en het door jou aangebrachte asielrelaas hierrond, niet weet te overtuigen. De documenten – met name de handgeschreven petitie, het schrijven vanwege de districtsautoriteiten van Tagab en de opvolging vanwege de Afghanistan National Disaster Management Authority – kunnen de door jou geschetste problemen en het door jou geschetste profiel van je familieleden niet onderbouwen, daar zij

louter betrekking hebben tot het bombardement an sich. De twee video's, overgemaakt op 22 oktober 2021 en 30 maart 2022, genieten in wezen een uiterst beperkte bewijswaarde, daar door mogelijke enscenering de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Het zogenaamde gegeven dat bepaalde personen in het filmpje dat werd overgemaakt op 30 maart 2022 jouw verklaringen omtrent de problemen zouden bevestigen – zoals wordt aangegeven in de schriftelijke toelichting bij het videobestand –, kan jouw asielaanvraag evenmin staven. Het betreffen immers persoonlijke verklaringen en eenieder kan verklaren wat hij wil, waardoor er evenmin bewijswaarde aan kan worden toegeschreven. De enveloppe waarin de documenten jou werden toegestuurd, is niet relevant in het kader van de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat jouw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die je via je voogd aan het CGVS overmaakte op 2 december 2021 evenmin in staat zijn om de beoordeling van je verzoek om te buigen. Jouw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon,

tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie-richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan

een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor

een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een tweede onderdeel van het enig middel wijst verzoeker op een risico omwille van een (toegeschreven) verwestering. Hij licht toe:

"(...)Verzoeker verliet Afghanistan toen hij slechts 12 jaar oud was en kwam na een reis van 2 jaar aan in België waar hij op 20 oktober 2020 om internationale bescherming vroeg. Op het moment van schrijven is verzoeker 16 jaar oud, en is hij reeds vier jaar weg uit de Afghaanse samenleving.

De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan en daardoor zal de Afghaanse gemeenschap en Taliban zich afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door het verblijf in het westen.

Belangrijk is dat het niet zozeer gaat om verzoeker zichzelf 'westers' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral de Taliban zal gepercipieerd worden na zijn jarenlang verblijf in Europa. (...)".

Verzoeker gaat nog in op het begrip 'verwestering', het risico voor personen die worden beschouwd als verwesterd, de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting, de onderzoeksplicht van de verwerende partij en aanwijzingen van de beschermingsnood na de machtsovername door de Taliban. Naast een theoretisch betoog zet hij concreet uiteen:

"In het geval van verzoeker moet opgemerkt worden dat hij zijn land van herkomst verliet als 12-jarige en dus een groot deel van zijn vormende jaren in België, een Europees, Westers land, heeft doorgebracht. Er kan dus redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker, na dit verblijf in België, op ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert gezien te worden als 'verwesterd'.

(...)

Uit deze landeninformatie blijkt onder meer dat personen uit rurale Pashtu regio's die naar het Westen willen vertrekken, op argwaan worden onthaald. Verzoeker is als Pashtun afkomstig uit het dorp Shalwatay, district Tagab, in de provincie Kapisa, hetgeen een ruraal gebied is.

(...)

Ten derde geeft verwerende partij in navolging van de EUAA richtlijnen van april 2022 weliswaar aan dat er met een aantal risicobepalende omstandigheden rekening moet worden gehouden, maar laat het vervolgens volledig na om dit ook te doen. Nochtans zijn er een aantal elementen die maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij terugkeer, indien we kijken naar de parameters van EUAA:

- *Het gebied van herkomst, waarbij er een groter risico is in plattelandsgebieden waar Pashtoenen wonen; verzoeker is als Pashtun afkomstig uit het dorp Shalwatay, district Tagab, in de provincie Kapisa, hetgeen een ruraal gebied is;*
- *De leeftijd: verzoeker vertrok als 12-jarige uit Afghanistan en kwam in België aan als 14-jarige NBWV, en groeide verder op in België. Een deel van zijn vormende jaren bracht verzoeker door in het Westen, hetgeen het risico vergroot dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in het traditionele Afghanistan;*
- *De duur van het verblijf in een westers land: verzoeker woont ongeveer twee jaar in België. Doordat het ging om vormende jaren, terwijl verzoeker verder opgroeide en volwassen werd, is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijk al volledig gevormd is;*

Verzoeker, die Afghanistan ontvluchtte vooraleer het land in handen kwam van de Taliban, kan vanuit België moeilijk inschatten hoe de lokale afdeling van de Taliban in zijn regio de Taliban-normen concreet toepast. Gezien de lokale verschillen, is dit echter wel relevant voor de beoordeling van het risico bij terugkeer. Verwerende partij levert hierover geen enkele informatie, en negeert deze parameter.

(...)

Verzoeker is niet in staat zich aan te passen aan de spelregels van de Taliban, hij is niet in staat om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, en hij is zeker niet in staat te beseffen dat hij moet opletten hoe hij zich gedraagt in Afghanistan, ook in de allerkleinste details.

Ten overvloede wenst verzoeker op te werpen dat 'verwesterde' Afghanen in het bijzonder opvallen bij terugkeer, wanneer het gaat om jongeren in hun tienerjaren, die door hun leeftijd erg beïnvloedbaar zijn.

(...)

For many returnees however, this presents a considerable problem. Spending formative years outside Afghanistan disrupts the formation of natural connections within Afghan society. The significant numbers of young people not able to be reintegrated into family units following forced return (see Chapter 6) find themselves with little recourse to social networks."

Verzoeker is op jonge leeftijd in het Westen toegekomen, (...). Verzoekers culturele, religieuze en traditionele kompas is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor hen een enorme uitdaging is om zich in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer.

(...)

Het is dan nog één iets om zich aan te passen aan de heersende rurale traditionele cultuur bij terugkeer en de moeilijkheden die daarmee gepaard gaan, en zich aanpassen aan het repressieve, extremistische bestuur van de taliban. Verzoeker weet niet wat er van hem verwacht wordt bij terugkeer, terwijl de straffen op normafwijking bijzonder ernstig zijn."

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- badge B.S.J. met beëdigde vertaling (stuk 3);
- verklaring B.S.J. met beëdigde vertaling (stuk 4).

2.2.2. Op 3 maart 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus, "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022", 23 september 2022;
- COI Focus, "Afghanistan, Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus "Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022.

2.2.3. Op 13 maart 2023 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- tewerkstellingsbewijs Q. (stuk 1);
- tewerkstellingsbewijs N. Y. P. Gent (stuk 2);
- getuigenis werkgever N. Y. P. Gent (stuk 3);
- stageovereenkomst deeltijds leren (stuk 4);
- stageverslag vzw A. (stuk 5);
- attest Sint Albertuscollege schooljaar 2021-2022 (stuk 6);
- studieadvies na OKAN (stuk 7);
- inschrijving DUO2 schooljaar 2022-2023 (stuk 8);
- stageovereenkomst deeltijds leren (stuk 9);
- begeleidingsovereenkomst ondersteunend alternerend leren (stuk 10);
- getuigenis voogd (stuk 11);
- getuigenis K.V. (stuk 12);
- kopie paspoort K.V. (stuk 13);
- getuigenis G.V.K. (stuk 14);

- kopie paspoort G.V.K. (stuk 15);
- getuigenis zus (stuk 16);
- getuigenis schoonbroer (stuk 17);
- planning werk N. Y. P. (stuk 18);
- foto verzoeker op het werk (stuk 19);
- UNHCR, "*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, november 2022; Intervisie Nansen*", 17 november 2022, *powerpoint* (stuk 20);
- emailverkeer met expert T.R. (stuk 21);
- standpunt Buitenlandse Zaken ten opzichte van Afghaanse ambassade (stuk 22);
- standpunt Afghaanse ambassade over afgifte reisdocumenten (stuk 23);
- bewijs tewerkstelling Delhaize (stuk 24).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A, (2), van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Verzoeker moet overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift – onder meer – aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als ‘verwesterd’ dreigt te worden beschouwd en omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS,

Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan

die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Shalwatay in het district Tagab in de provincie Kapisa en uit Afghanistan te zijn gevlucht in het najaar van 2018 toen hij slechts dertien jaar oud was, waarna hij, na een reis van ongeveer twee jaar, in België aankwam in oktober 2020. Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat verwerende partij de nationaliteit, de regio van herkomst of de verklaringen over de duur van de reis in twijfel trekt. Evenmin wordt betwist dat verzoeker, die geboren is op 10 mei 2005, nog minderjarig was toen hij in België aankwam en op 20 oktober 2020 als niet-begeleide minderjarige een beschermingsverzoek indiende. Gelet op zijn minderjarigheid werd aan verzoeker een voogd toegewezen. Verzoeker verblijft heden tweeënhalf jaar onafgebroken in België en is momenteel nog steeds maar zeventien jaar oud. Zijn leeftijd wordt niet betwist. Evenmin wordt betwist dat hij zich al meer dan vier jaar buiten Afghanistan bevindt.

Uit zijn verklaringen en de stukken gevoegd bij de aanvullende nota van 13 maart 2023 blijkt dat verzoeker sinds zijn aankomst in België OKAN-onderwijs volgde, eerst in Overijse maar erna in het katholieke scholennet in Heverlee, omdat hij daar meer uitgedaagd werd om Nederlands te leren, en waarvoor hij, zoals toegelicht door zijn voogd ter terechtzitting, iedere ochtend om vijf uur diende op te staan om er op tijd te geraken (stuk 6 aanvullende nota). Uit het studieadvies na OKAN (stuk 7) blijkt dat verzoeker, die in Afghanistan slechts twee jaar naar school was gegaan, heeft leren schrijven en lezen en zich zeer gemotiveerd toonde om Nederlands te leren en dat hij aangaf interesse te hebben in de opleiding tot fietshersteller of magazijnmedewerker. Vervolgens begon verzoeker aan een traject duaal leren, waar hij sinds 15 september 2022 de opleiding winkelbediende volgt (stuk 8-10). In het kader van deze opleiding loopt verzoeker van 14 december 2022 tot 30 juni 2023 stage bij vzw A. (stukken 4-5). Hij heeft reeds meerdere studentenjobs gehad, meer bepaald in de fastfoodketen Q., D. en N. Y. P. G., waar hij thans tot grote tevredenheid van de werkgever werkt (stukken 1-3, 18, 19, 24). Er liggen verder nog meerdere getuigenissen voor. Gelet op het profiel van de personen die deze brieven hebben opgesteld, met name personen die bij verzoekers ontwikkeling sedert zijn aankomst in België nauw betrokken waren, alsook het feit dat deze brieven een zekere tijdsspanne overbruggen en verschillende omstandigheden toelichten, kan hieraan een zekere bewijswaarde worden toegekend. Deze brieven schetsen de integratie van verzoeker in België, geven aan dat hij heel goed is ingeburgerd in de Belgische samenleving, dat hij in zeer korte tijd het Nederlands zeer goed heeft aangeleerd en dat hij blijk heeft gegeven van verlangen en enthousiasme om zich open te stellen voor de Belgische samenleving. Verzoeker wordt door zijn voogd omschreven als iemand die zich openstelt voor de Belgische samenleving op het vlak van cultuur, sport en de vigerende regels (stuk 11). Uit de brieven van verzoekers ‘buddy’, die hem gedurende lange tijd wekelijks bijstond en een andere niet-belanghebbende derde die zich graag borg zou willen stellen voor verzoeker, blijkt verder ook dat verzoeker zeer vriendelijk, correct, betrouwbaar en leergierig is, uiterst gedreven om werk te vinden en iets van zijn leven te maken in België (stukken 12-15). In de referentiebrieven van de voogd staat verder nog dat verzoeker vrouwelijk gezag zonder problemen aanvaardt en dat hij tijdens zijn studentjobs niet-halal vlees bedeeft. In de aanvullende nota staat tevens opgetekend dat verzoeker bij Q. onder meer verantwoordelijk was voor het bakken van varkensvlees, dat hij bij D. geen

problemen had met het gegeven dat er alcohol en varkensvlees werd verkocht en dat zijn leidinggevende een vrouw was en dat hij in zijn huidige studentenjob niet-halal vlees bereidt. Uit de voorliggende stukken blijkt tot slot dat verzoeker in de zomer van 2022 verhuisde naar het centrum van Fedasil in Gent en dat hij vandaaruit, in het systeem van ondersteunende pleegzorg, heel veel tijd doorbrengt in het gezin van zijn zus, schoonbroer en hun kind en dat de schoonbroer verzoeker begeleidt op het vlak van integratie (stukken 11, 16-17).

Verzoeker was voor zijn vertrek in 2018 uit Afghanistan al deels gevormd naar de Afghaanse gebruiken, waarden en normen, doch heeft ook een deel van zijn adolescentie in België doorgebracht. Deze laatste jaren van adolescentie vormen een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en de verklaringen van verzoeker blijkt dat significante personen in zijn leven hier in België zijn waarden en visies hebben beïnvloed en deze verder hebben ontwikkeld. Alhoewel verzoeker nog maar tweeënhalf jaar in België verblijft, geven de bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen samen blijk van een goede en doorgedreven integratie van verzoeker in de Belgische samenleving. Uit dit alles blijkt dat verzoeker al sinds zijn aankomst in België onderwijs volgt en, als adolescent, al die tijd is ondergedompeld in de Belgische samenleving en noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs, werk en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

Gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op zijn specifieke en individuele omstandigheden, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij, in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in de negatieve aandacht van talibanleden en -aanhangers riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij als verwesterd zal gepercipieerd worden. In het bijzonder dragen de volgende factoren eigen aan verzoeker daartoe bij: (1) zijn afkomst uit een ruraal gebied in Kapisa (zoals gestaafd in de aanvullende nota), (2) het feit dat verzoeker reeds op dertienjarige leeftijd zijn regio van herkomst in Afghanistan heeft verlaten en naar Europa is gekomen; (3) het gegeven dat hij sinds zijn vijftien jaar in België verblijft, er als niet-begeleide minderjarige is aangekomen en actief participeert in de samenleving, wat onder meer blijkt uit zijn zeer goede kennis van het Nederlands, zijn gedrevenheid op het vlak van scholing en werk en de brieven van niet-belanghebbende derden, en hier dus een belangrijk deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, (4) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap aangezien hij als jonge adolescent lang genoeg uit het land is geweest om minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker dient rekening te worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de talibanautoriteiten heden uitgevaardigd zijn, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. De Raad benadrukt in deze de informatie dat personen, die als 'verwesterd' worden beschouwd, het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie wijst op "wrede,

onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime, alsook het beginsel van het hoger belang van het kind indachtig en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *"Country Guidance"* van januari 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestrafingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *"Country Guidance"* van januari 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149).

In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS